



De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Qvi ... Illas Omnes Complectitvr Historias, Qvæ Post Secvndam Sex
Tomorvm Editionem ...

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1586

VD16 ZV 1269

De SS. Aderito & Eleuchadio Archiepiscopis Rauennatibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77432)

DE IORDANO DOMINICANO

71

sent, ad eò terrii sunt, vt nihil ausi, inanes ad Quintianum redierint. Inreca Fusca & Maura, quæ hæc acceperant, ad eundem Quintianum, seque Christianas profiterentur. Adductum Syroum patrem cum Quintianus interrogaret, cur filiam Christianam esse sit passus, ipseque id se inuito ab ea factum respondisset, adiectis testibus, qui referrent, quibus eam, ob id, poenis affecisset: Fusca & Mauram, deorum religionem falsam spernentes, verberibus affectas innumeris, iubet in teterimum carcerem contrudi. Vbi cum dies aliquot acerbè vixissent, Quintiani iussu, extra urbem, Fusca, gladio in latus infixio, cum antea cælitus emissa vox illam esset ad necem fortiter ferendam hortata, confoditur.

Flagellatur. Gladio cæcè foditur.

Maura nutrix, cadaueri, quod assidue amplexabatur, illachrymans, rogata carnificem, vt se eadē ratione gladio confoderet, illā insecuta est. Cadauera ab Christianis nauis noctū rapta, ad Sabratam prouincia Tripolitana urbem importata, pulcherrimo sepulcro condita. Multis deinde post annis, cum eam ciuitatem piratæ depredati essent. Vitalis cuius Venetus ad urbem desertam, diuino afflatus spiritu, ad nauigans, ad Torcellum Veneriarum infulam, ea inuexit: vbi nunc honorificentissimo templo ac sepulcro religione summa ab incolis venerantur. Hæ mulierum sanctissimarum neces contigerunt non antè multo, quam Dècius tot scelerum daturus poenas, vnacum filio, quem Cæsarem designauerat, trucidatur.

Item S. Maura.

Trāstatis carum.

Passionis tempus.

VITA SANCTORVM ADERITI ET ELEUCHADII ARCHIEPISCOPORVM RAVENNATVM, EX primo libro historiae Raennatum Hieronymi Rubei viri doctissimi.



SANCTVS Apollinaris Raennatum Apostolus, diuinitus factus certior fore, vt breui Raenna exularet, ac subita opprimeretur calamitate, Capiteq; oppugnaretur: nè Raennatam Ecclesiam absque pastore relinqueret, duodecimo postquam accesserat anno, sacerdotes binos instituit, Aderitum & Calocerum: Diacones verò, Martianum virum nobilissimum, & Eleuchadium summum philosophum. Cetero igitur Apollinare, peractisque in funere sacris, cum Christiani omnes successorem electuri conuenissent, ignaris incertisque illis quem tanto viro sufficerent, omnibus sermè id reuentibus, quod se tanto muneri impares faterentur, è caelo columba descendens, Aderiti sacerdotis sanctissimi capiti incubuit: quapropter continuo clamare omnes Deum commostrasse quem eligerent Archiepiscopum. Itaque omnium cōsensu prouinciam Archiepiscopatus suscepit Aderitus, vir Græcus, sub id fere tempus, quo Titus, Vespasiano patre in villa circa Sabinos, ventris profluuiio, nono anno Imperij mortuo, solus Imperium administravit.

14. Februarii.

S. Aderitus ordinatur sacerdos. al. * Elocadium.

Per columbā eligitur a deo Archiepiscopus Raennas.

Aderitus igitur, perfunctus absoluti optimique Antistitis omnibus muneribus, cum multos ad verum Dei cultum ab falsa deorum religione auocasset, moritur quinto Calendas Octobris: sepultura traditus in oppido Classense, eo loco, quo deinde non multo post diuo Probo templum est edificatum, circiter annum Domini centesimum.

Sancti obit.

Aderito mortuo cum Raennates conuenissent de Antistite eligendo tractaturi, Deumque precarentur, vellet cum eligi, qui populo ex diuina sententia præesset, statim, vti in Aderito cōrigerat, descendens columba de caelo, capiti incubuit Eleuchadij viri Græci, summiq; philosophi, quem iam Apollinaris sacris initiarar. Hic Græcè Latineq; doctus, interpretatus est grauissimè ex diuinis libris complures: elegantissimeque conscripsit de Christi conceptu atque ortu ex virgine deque ipsius necè: quæ omnia iniuria temporum exhaustit. Petrus Damianus, qui hunc miris extollit laudibus, scribit summa fuisse pietate, atque ita virtutibus floruisse, vt in humano corpore vitam cælestem ac diuinam imitaretur. Anno duodecimo supra centesimum ab Christi ortu, sexto decimo Calendas Martias obiit. Sepultus extra muros Classis: vbi non multo post edificatum est eius nomini templum, quod Petri Damiani tempore adhuc extabat, in eoque anniuersaria sacrificia.

S. Eleuchadium in locū Aderiti Dei electione substituitur.

Quæc fuit sancti. Obiit.

72
 Trāslatio
 eius. fiebant, Eius ossa deinde ab Astulpho Longobardorum Rege Ticinum translata
 sunt, & in diui Michaëlis posita. In cuius templi libro quodam, ubi de reliquijs
 Diuorum, quæ ibidem locatæ sunt, fit mentio, hæc de Eleuchadij leguntur: A par-
 te dextra, in cornu ipsius templi est corpus sancti Eleuchadij Archiepiscopi Rauennatis,
 qui dum ob philosophiam, cuius erat peritissimus, fidem Christi studiossimè
 impugnaret, tandem superatus & conuersus est à beato Apollinari, discipulo
 Principis Apostolorum, & cælestis clauigeri Petri: qui post eiusdem conuersione
 de fide Christi mirabiliter, scripsit & disputauit, adeò vt tempore suo appellaretur
 hæreticorum metus, & primus in Italia ordinauit officium nocturnum pariter &
 diurnum, solenniter distinguendo libros noui & veteris testamenti, vt hodie per
 totam Ecclesiam leguntur in matutinis: & Rauenna huc translatus fuit per Christi-
 anissimum Imperatorem Constantinum, natum sanctæ Helenæ qui hanc Basilicam
 fundauit, anno natiuitatis Domini CCCXV. propter gloriosum triumphum, quem
 tunc obtinuit contra Gallicos, Imperium non verentes, precibus signi-
 feri sancti Michaëlis. Hæc ibi.

SERMO BEATI PETRI DAMIANI
 OSTIENSIS EPISCOPI, IN FESTIUITATE EIVSDEM
 sancti Eleuchadij Episcopi.

SURIUS

alter
 domus
 RVIII
 5

14. Febru.

Prout. 10. 15

Iohan. 5.



MODIerna festiuitas, fratres charissimi, geminum
 sanctę deuotioni vestrę, immò nostrum gaudiū cu-
 mulat: quia dum venerandi Confessoris Eleucha-
 dij solennia celebramus, necessario Apollinaris ad
 memoriam præclara gesta reducimus. Quia enim,
 vt Salomon ait, Gloria patris est filius sapiens: sic
 alterius causa pendet ex altero, vt quisquis vnus
 laudes digne retulerit, alterius etiam in ligno præco-
 nium tacere non possit. Et quia Veritas dicit, Non
 potest filius facere, nisi quod videret patrem facien-
 tem: sic iste beatus alumnus subsecutus est paternæ
 vestigia, ita veræ fidei prædicando rectã tenuit lineã
 sic religiosè viuendo sancto præceptori consonã ex-

Tres præci-
 pui S. Petri
 discipuli.

hibuit clientelam, vt ei meritò succederet, in regimen, cuius imitator extiterat san-
 ctitate. Sicut enim beatus Petrus princeps Apostolici senatus, tres inter ceteros emi-
 nentiores cognoscitur habuisse discipulos, primum videlicet Linum, secundū Cle-
 mētē, tertiu Clementē, qui sibi postmodum in Pontificatus arce per ordinem succes-
 serunt: ita nihilominus & beatus Apollinaris, quatuor egregios discipulos habuit,
 post felicem martyrij sui gloriam sibi in Ecclesiastico regimine succedentes Ad-
 eritum scilicet, & beatum hunc, cui præfens sermo famulaturus est, Eleuchadium,
 subindè Martianum, postremo Calocerum.

S. Eleucha-
 dius per S.
 Apollinarē
 conuertit-
 ur ad Chri-
 stum.

Erat autē Eleuchadius iste philosophus, sicut in ipsa beati magistri eius narratur
 historia. Superata est ergò sapientia Platonis à discipulo piscatoris. Misit rete verbi
 in profundam salsuginē maris Raucennatis, & magnam auratã ad fidei litus traxit.
 Porro cuius magister olim nouerat tanta per stagna nauiculam regere, discipulum
 docuit cum arguta dialecticorum versutia disputare: docuit, inquam discipulum
 acris ingenij & acutę facundię homines simplici sermone concludere, quia ad in-
 cludendos per profunda pelagi pisces, vilia consueuerat retia subnodare. Planè
 postquam nauicularius pelagi clauicularius constitutus est cæli, discipuli piscatorū
 magistri facti sunt oratorum, & sapientia mūdi victa est à simplicitate Christi. Quia
 enim, vt ait Apostolus, non cognouit mundus per sapientiam Deum, placuit Deo
 per stultiam prædicationis saluos facere credentes. Hac simplicitate Paulus, qui
 se indicat inter Corinthios nihil scire, nisi Christum Iesum, & hunc erucifixum, su-
 perauit Dionysium A reopagitam apud Athenas. Hac simplicitate cõclulit beatus
 Apollinaris Eleuchadium philosophum in vrbe Rauenna: qui & ipse consultus
 de curationum peritia, respondit nihil se scire sine nomine Iesu. Veruntamē vtri-
 que huic prudenter simplici beatus Petrus sapientię testimonium perhibet. nam
 de Pau.

1 Cor. 1.

1 Cor. 2.
 Act. 17.